

ΘΑΛΕΙΑ ΦΛΩΡΑ.

« Ἀκουμβῶν μὲ τὰς δύο χεῖρας εἰς τὸ κάθισμα . . . »

ΠΕΙΣΜΑ

ΓΥΡΙΣΕΝ ἀποτόμως μὲ ἓνα περιφρονητικὸν ὕφος, ἀνεσήκωσε μὲ ἄποιαν ὑπερηφάνειαν τὰ κατὰμυρα μαλλιά της, διὰ νὰ τὰ τακτοποιήσῃ δῆθεν—ἂν καὶ ἦσαν πολὺ καλὰ τακτοποιημένα—καὶ διηρθύθη πρὸς μίαν μεγάλην πολυθρόναν, εἰς τὸ βάθος τῆς παραπλευροῦ αἰθούσης. Ἐπῆρεν ἐν εἰκονογραφημένον περιοδικὸν καὶ ἡ γλυκυτάτη φυσιογνωμία της, τὰ ἀστράπτοντα μάτια της—οἱ ὀλόμαυροὶ ἐκεῖνοὶ κεραυνοὶ—ἐκρύβησαν ἵσως ἀπὸ τὰς πυκνοτυπωμένας σελίδας τοῦ περιοδικοῦ.

Ἐκεῖνος, ἔμεινεν ὡς ἀποσβολωμένος εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Ἀκουμβῶν πάντοτε μὲ τὰς δύο χεῖρας εἰς τὸ κάθισμα, τὸ συχνὰ εἰς μίαν νευρικήν σύσπασιν τῶν δακτύλων κλονιζόμενον, ἐκάρφωσε τὰ πιγμένα εἰς ἓν θάμβος μάτια του εἰς τὰ ἀγέρωχα ἐκεῖνα νῶτα, τὰ ὁποῖα ἀπεμακρύνοντο μὲ μεγαλοπρεπῆ νωχέλειαν καὶ εἰς τὰ ὁποῖα συνετρίβοντο διὰ μιᾶς ὅλα τὰ ὄνειρά του, τὰ ὁποῖα ἐπὶ δύο τώρα μῆνας ὕφαιναν ἡ ψυχὴ του.

Ἐβωδᾶθη. Τί νὰ εἰπῇ εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην τρικυμίαν! Ἦτο εἰς συντετριμμένους τραυματίας, εἰς ἡττημένους, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε

τὸ δικαίωμα ἴουτε μίαν ν' ἀρθρώσῃ συλλαβὴν.

Καὶ ἀφοῦ ἐκείνη ἐρρίφθη εἰς τὴν πολυθρόναν, ἐχαμήλωσεν ἐκεῖνος τὰ μάτια καὶ ἐστηρίχθη καλὰ εἰς τὸ κάθισμα, τὸ ὁποῖον ἤσθανετο νὰ τοῦ φείγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας. Νὰ ὁμολόγῃ τὴν ἥτταν του; Θὰ συνετρίβετο ἄνευ ἐλπίδος ἀνορθώσεως. Νὰ ἐπέμενε; Θ' ἀπεδιώκετο τῆς αἰθούσης ἐκείνης. Ἔσχε τὴν δύναμιν καὶ πάλιν νὰ τὴν ἀτενίσῃ περίλυπος, μὲ μίαν τώρα μόλις ἀρχομένην ἀγανάκτησιν. Ἀλλ' ὁ ἔρωσ του ἦτο ἰσχυρὸς, ἰσχυρότερος τοῦ πείσματος της. Ἐκαμε δύο τρία βήματα καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐκάθισε πολὺ πλησίον της. Καὶ εἶδε καὶ πάλιν, ὠραιότερους τώρα, σχεδὸν γυμνοὺς τοὺς βραχίονας της, τοὺς εὐρώστους καὶ τορνευτοὺς βραχίονας, τοὺς ὁποῖους δὲν ἐκάλυπτεν, ἐθώπευε μᾶλλον μία λεπτοτάτη γάζα. Τὰ στήθη της, τὰ εἶδε περισσότερον τώρα ἀνυψούμενα ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ αἱ πτυχαὶ τοῦ φορέματός της, λεπτοῦ θερινοῦ φορέματος, ἔπιπτον χαριέσταται γύρω εἰς τὸ πλαστικόν της σῶμα. Καὶ εἶδε τὸ κῦμα τῶν μαλλιῶν της—κῦμα χωρὶς τὸν ἀφρόν τοῦ γήρατος—κῦμα πολυσύνθετον, ἀκράτητον, τὸ ὁποῖον ἐκλυδωνίζετο περίξ τῆς ἰδιορρύθμου ἐκείνης κεφαλῆς καὶ ἐφίλει τοὺς κροτάφους καὶ ἐστεφάνωνε θριαμβευτικῶς τὸ μέτωπον. Ὡς, ἡ κίρμη της! Τὴν ἤσθανετο νὰ γίνεταί μία ἄλυσσος καὶ νὰ τοῦ περισφίγγῃ τὰς χεῖρας καὶ νὰ τοῦ δένη τὴν γλῶσ-

σαν, νὰ γίνεται ἓνας ὄρις καὶ σιγὰ-σιγὰ νὰ πλη-
σιάζῃ καὶ νὰ τὸν περιβάλλῃ, νὰ τοῦ ἀπομυζᾷ
τὴν καρδίαν.

Ἐξηκολούθει νὰ τὴν βλέπῃ ξαπλωμένην νὰ
διαβάζῃ, χωρὶς νὰ διαβάζῃ, νὰ κυττάζῃ τὰς εἰ-
κόνας ἀσυνειδήτως, χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνεται. Ἡ
Σφίγξ ἐκείνη εἶχε θέληγητρον Ἀφροδίτης. Τὸ
σκληρόν, τὸ συννεφῶδες ἐκεῖνο πλάσμα ἐφάνετο
εἰς τὰ μάτια του ὡς μία μουσικὴ συμφωνία, ἡ
ὁποία εἶχεν ἀρχίσῃ τόσῳ ἀπαλὰ καὶ ἐτελείωνε μὲ
μίαν ἀδυσώπητον θύελλαν, μὲ μίαν ἀνύποπτον
καταστροφὴν.

Καὶ ὁ νευρικός ὁργανισμὸς του συνετράχθη.
Ἰπὸ τὴν λεπτὴν γάζαν ἔβλεπε προκλητικὸν
τὸ σφρίγος τῆς σαρκὸς τῆς ροδολεύκου, τοῦ
λαιμοῦ ἔβλεπε τὰς ἀρτηρίας ἀναπαλλομένας καὶ
ἐπροτίμησε νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ πᾶν τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀφίσῃ ποτὲ νὰ δια-
φύγῃ τῶν χειρῶν του ἡ λατρευμένη ἐκείνη ὀπτα-
σία, ἡ ὁποία σχεδὸν ἔφευγε. . .

Ἀνεμνήσθη ἀστραπιαίως ποσάκις τὸν περιέ-
βαλε μὲ τὴν γαλήνην τοῦ βλέμματός της, ποσά-
κις τὸν εἴλκυσε μὲ τὸν μαγνήτην τοῦ μειδιά-
ματός της! Ὡ, τοῦ ἐφέρετο τόσον καλὰ, σχε-
δὸν τοῦ ἐδείκνυε ὅτι τὸν ἠγάπη, καὶ αὐτὸς ἀχά-
ριστος, διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ζηλοτυπήσῃ—ἤθελε
στερεὸν τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀγάπης του—ἐφάνη
περιποιητικὸς πρὸς μίαν ἄλλην, πρὸς τὴν ὁποίαν

ἀπολύτως τίποτε δὲν τὸν συνέδεε καὶ διὰ τὴν
ὁποίαν τίποτε δὲν ἠσθάνετο. Πῶς νὰ αἰσθανθῇ,
ἀπὸ ὅλην τὴν ψυχὴν του, μὰ δὴν, εἶχε συναρ-
πῆσῃ τῆς μαγίσσης ἐκείνης τὸ κάλλος, τὸ ἀπρό-
σιτον, τὸ αὐστηρόν, τὸ διαβολικόν, τὸν εἶχε
δέσῃ ἐκείνων τῶν μαλλιῶν της τὸ φρεῖσσον με-
λανὸν κύμα. . .

Κ' ἐκείνη, ἡ μόνον εἰς κορυφὰς ἀτενίζουσα,
ἐπίστευεν ὅτι ἄλλῃ τὴν ὑπεκαθίστα καί, ὅχι
ἐκ τυφλῆς ζηλοτυπίας, ἀλλ' ἐκ πείσματος, ἐξ
ἐγωΐσμοῦ, ἠθέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, μὴ ἀνεχο-
μένη καμμίαν ταπεινώσιν, καμμίαν ἄλλην ὅχι
ὑπερτέραν της, ἀλλ' οὔτε ἴσῃν.

—Μάγισσα, τῆς εἶπε μὲ ταπεινὴν φωνήν —
καὶ τὴν ἀπεκάλει πάντοτε οὕτω κατὰ τὰς ἐρω-
τικὰς ἰδίως ἐκρήξεις—μὴ γίνεσαι Μέγαιρα. Ἡ-
ξεύρεις ὅτι κρατεῖς στὰ χέρια σου τὴν καρδιά
μου· μὴ τὴν ποδοπατῇς. Μὴ κάνεις κατάχρησιν
τῆς δυνάμεώς σου. Δὲν ἀγαπῶ ἄλλην, ὄχι, ὄχι. . .

—Δὲν μὲ μέλει. . . Ν' ἀγκαπᾶτε, κύριε, ὅσες
θέλετε. . . Ὅσῳ μάλιστα περισσότερες ἀγαπήσετε,
τόσῳ ὠριότερα θὰ περνᾶτε τὸν καιρὸν σας. . .

—Σόνια. . .

—Ἀρκεῖ ἐπὶ τέλους! Εἴπατε πολλὰ, μὰ
πάρῃ πολλὰ λέτε. . .

—Ἄ, ναί, ὅλα τὰ λέγω, ἅμα εἰπῶ τὸ νομὰ
σου. Ὡ, Σόνια. . .

Καὶ ἐκρημνίσθη κάτω, σύσσωμος, εἰς τὰ γό-

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΚΡΗΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
εἴταν καὶ δὲν εἴταν,
εἴταν ἓνα πολὺ ὡ-
μορφο Βασιλόπουλο,
ποῦ ἔλεγε ὅτι δὲ θὰ
παντρευτῇ ποτέ, ἂν
ἔδεν πάρῃ τὴν πλειὸ
ἁμορφη τοῦ Κόσμου.
Μιὰ μέρα, τὸ χειμῶνα,

ἐκεῖ ποῦ κυνηγοῦσε μαζὺ μὲ τὸ παιδί τοῦ πρωτο-
σύμβουλου τοῦ πατρὸς του, σκότωσε μιὰ ἐφτά-
γύωσση κίσσα, καὶ τὸ αἷμά της ἔρρεψε ψηλὰ στὸ
χιόνι, καὶ τὸ χιόνι κοκκίνισε ἓνα χρώμα κόκκινο,
ποῦ ἔδεν μπορούσε νὰ τὸ κόμῃ κομμιά βαφὴ τοῦ
κόσμου. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ περνοῦσε κι' ἓνας
Καλόγερος, καὶ βλέποντας τὸ κοκκινισμένο χιόνι
εἶπε :

— Τέτοιο χεῶμα μόνο τὰ μάγουλα τῆς πα-
νέμορφης κόρης τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Ἀκρῆς τῆς Γῆς
ἔχουν στὸν κόσμον ὅλο.

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια τὸ Βασιλόπουλο
αἰσθάνθηκε στὴν καρδιά του μιὰ μεγάλη ἐπιθυ-
μία νὰ ἰδῇ αὐτὴ τὴν πανέμορφη Βασιλοπούλα
τῆς Ἀκρῆς τοῦ Κόσμου, ποῦ εἶχε τὰ πλιὸ κόκ-
κινα μάγουλα, κι' ἀπὸ τὸ μεγάλο του πόθο ἀρ-
ρώστησε βαρυνά. Ἡ Βασίλισσα ἡ μάνα του, βλέ-
ποντας τὸ παιδί της τόσο ἄρρωστο, ἔκραξε ὅλους
τοὺς γιατροὺς τοῦ Βασιλείου, ἀλλὰ καμμιά για-
τριά δὲν βρέθηκε, κι' ἄρχισε νὰ τὸ κλαίῃ ζωντανό.

Τότε τὸ ἄρρωστο Βασιλόπουλο τῆς εἶπε :

— Ἄν θέλῃς νὰ γιάνω, νὰ μοῦ δώσῃς ἓνα φόρ-
τωμα φλωριά καὶ τρεῖς καθαλάριδες γιὰ νὰ κάμω
ἓνα μακρινὸ ταξίδι, ὅπουθε θὰ γυρίσω ὕστερα
ἀπὸ δύο τρία χρόνια.

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Βασίλισσα πῆγε
στὸ Βασιλιᾶ καὶ τοῦ λέγει : τὸ καὶ τὸ ζητάει ὁ
μοναχογιός μας, γιὰ νὰ γείνη καλά. Ὁ Βασι-
λιᾶς ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ τῆς Βασί-
λισσας τὸ στόμα διόταξε καὶ τοῦ ἔδωκεν ἓνα
φόρτωμα φλωριά καὶ τοὺς τρεῖς καθαλάριδες, καὶ
τὸ Βασιλόπουλο ἔφυγε μαζὺ μὲ τὸ φίλο του, τὸ
γυιὸ τοῦ πρωτοσύμβουλου.

Πᾶν, πᾶν, πᾶν κατὰ ἡλιοῦ κι' ὅλο κατὰ ἡλιοῦ.
Ταξίδεψαν τρεῖς μῆνες ὅσο νὰ φτάσουν στὸ Βα-
σίλειο τῆς Ἀκρῆς τῆς Γῆς, ἀπ' ἐκεῖ ποῦ βγαίνει
ὁ ἥλιος. Πρωτοῦν γιὰ τὴν πανώρια τὴ Βασιλοπούλα,
ποῦχε τὸ πλιὸ κόκκινο μάγουλο τοῦ κόσμου, καὶ
μαθαίνουν ὅτι τὴν εἶχε ὁ γονιὸς της σ' ἓνα ξεχω-
ριστὸ παλάτι, μὲ σαράντα πεντάμορφες κορασίδες,
καὶ μὲ μιὰ καλόγρια, ποῦ τὲς φύλαγε ὅλες, καὶ
μόνο κάθε Κυριακὴ ἔβγαине μὲ τὴν Καλόγρια καὶ
μὲ τέσσαρα κορίτσια καὶ πήγαινε στὴν ἐκκλη-
σιά, ὅπου ἦταν ἡ μάνα τῆς θαμμένη καὶ τῆς ἀνα-

νατα, ἐπάνω εἰς τὸν παχὺν θελούδιον τάπητα,
ὑψωσεν ἱκετευτικῶς τοὺς ὀφθαλμούς, πλημμυρι-
σμένους ἀπὸ δάκρυα καὶ ἐνηγαλίσθη τοὺς πόδας
τῆς . . . Ἐσύρθη σχεδὸν εἰς τὰ κράσπεδα τῆς
ἐσθῆτος τῆς, ρίγος ἐκλόνισε τὸ σῶμά του καὶ
ὡς κατὰδικος ἐπὶ τῆς σανίδος τοῦ θανάτου ἀνέ-
μενε τὴν χάριν τῶν χειλέων τῆς . . .

Ἡ γυναικεία φιλερέσκεια ἀνέζησε. Συνη-
σθάνθη τὸ θέλγητρόν της, εἶδε ἀναγεννώμενον τὸ
γόητρον μὲ τὸ ὁποῖον ἡχαλῶτιζε, συνέτριβεν
ἓνα ἄνδρα τόσῳ ἀφοσιωμένον, τόσῳ καλόν, ἡθι-
κόν· δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ νὰ σύρεται οὕτω ἓνας
τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐπὶ τέλους ἡγάπα· ἐλθισμόνησεν
ὅτι ἦτο γυνὴ καὶ μὲ μίαν ταχύτητα, σχεδὸν ἀκρο-
βατικὴν, τὸν ἀνήγειρε μὲ τοὺς στιβαροὺς βρα-
χιόνάς της, καὶ ἐκεῖνος, συρόμενος καὶ ἀνυψού-
μενος, ἔπεσεν ὀρμητικῶς εἰς τὸν λαιμόν της καὶ
ἐπάνω εἰς τὸν ἀπαλὸν πλοῦτον τοῦ στήθους της
ἔμεινε λιπόθυμος . . .

Ὅταν ἔφυγεν ἐκεῖνος, ἐπῆγεν ἡ Σόνια νὰ
γράψῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν της δύο τρεῖς λέξεις,
ὅπως συνείθιζε νὰ κάμνῃ σχεδὸν κάθε ἡμέραν.

Καὶ ἔγραψεν :

«Εἰς τὸν ἔρωτα, τὸ πείσμα δι' ἓνα ἄνδρα εἶνε
καταστροφή· διὰ μίαν γυναῖκα, θρίαμβος.»

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

